

Černý brejle, rukavice, zlatejch zubů aspoň třicet,
prkenici samej dolar nebo valutovej šek,
do hotelu Sovietskaja jednou přijel, pokoj najal
jistej občan nesovětskej jménem John Lancaster Peck.

Chodil městem tam a zpátky, ale kašlal na památky,
v deštníku měl zamontován infra ultra objektiv,
kterej nezobrazil věrně, nýbrž zkresleně a černě
to, co všichni milujeme, nač je hrdý kolektiv.

Sdružený klub pracujících vypadal spíš na pivnici,
tržnice i se stánkama zase na špinavej sklad,
GUM se změnil v malou chajdu, no a stěží slova najdu,
abych nějak slušně popsal pohled na divadlo MCHAT.

Jenže špion musí hbitě splejtnat špionážní sítě,
to mu řekli při výcviku, a tak vymyslel si plán,
jak si najde pomocníky, proto zašel do putyky,
kde mu do oka hned padne občan jménem Jepifan.

Jepifan byl občan lačnej, zchytralej a požívačnej,
navíc za ženský a pivo byl by ďáblu duši dal,
tím se právě hodil skvěle pro záměry nepřítele,
takhle může skončit každej opilec a liberál.

Dostal úkol: bez meškání inscenovat za svítání,
přepadení taxíkáře na Gorkýho ulici.
Zmocníte se celý tržby, a ten průšvih taxislužby,
rozmázne pak náležitě komentátor BBC.

Potom musíte hned běžet na výstavu do Manéže,
tam k vám přistoupí muž s kufrem, osloví vás tlumeně:
Nekoupíte zralý třešně? A když příkývnete spěšně,
dá vám bednu s dynamitem, tu pak donesete mně.

Když se tohle všechno stane, milej pane Jepifane,
dostanete spoustu peněz, spoustu piva, spoustu žen.
Jenže Jepifan svou gáži bere v kontrašpionáži,
hodnost major, vzorný otec, v kolektivu oblíben.

A tak nečekaně brzy skončil svoje rejdy drzý.
Ohavně se přepočítal mister John Lancaster Peck,
teď už bydlí v pokojíku, kerej zevnitř nemá kliku,
jeho pokoj hotelovej, zdědil spřátelenej Řek.